

EL VALLÉS

Setmanari autonomista

Preus de subscripció

ESPAÑA, trimestre, 1'50 Ptas.
EXTRANGER, semestre, 4'50 »
Número corrent, 10 céntims. Atrassat, 20 id.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Blotjós, 31. - GRANOLLERS

Anuncis y reclams, á preus convencionals.

No s'admeten escrits sense firma.

ELS ORIGINALS NO'S TORNEN

Solidaritat Catalana

Molt boniques varen resultar les festes que's celebraren á Barcelona durant els dies 20, 21 y 22 de Maig prop passat, tant per el variat programa que escullí la Comissió Organisadora com per lo que fou secundat per tot un poble assedegat de llibertat.

Allá hi havien reunides persones de tots els estaments, prescindint de la política personal que sempre domina en el cor dels homes.

En els temps actuals sembla impossible que's poguessin reunir tants mils homes y de tant diferents idees.

Se pot ben dir, perquè á n'aquell acte's va demostrar, que'l poble está cansat dels polítics que'ns malgovernen

Victoria podrém cantar si tots els homes, compleixen ab el seu deber el dia que Catalunya, secundada per les demés regions d'Espanya, ho demani.

El crit d'Autonomia que sempre demanava Catalunya y que les demés regions li feyen el sort, ara ja es contestat; no solament es contestat, sino que fins s'escampa victoriós per tot Espanya.

L'Autonomia es convenient á totes les regions; per aixó Catalunya may ha parat de propagarla, arribant fins al extrém de que els mes enemichs la compreguessen y's posessin al costat d'ella pera defensarla.

¡Qui ho havia de dir que un home com en Salmerón en els darrers anys de la seva vida evolucionés de tal manera!

En Lerroux també predica Autonomia pero ho fa pera conquistarse adeptes; no perquè pu ga predicarla. Quant ho fa, ho fa sempre ab el corresponent permís d'en Moret ó de qualsevol altre president del Concell de Ministres que hi hagi; aixís es que predica oli y vent vinagre.

En Lerroux s'ha tret la careta moltes vegades pero encare no l'ha vist tothom prou bé.

Ara ab els actes de la Solidaritat Catalana volía jugar ab dos jochs de cartes: aconsellava

á tots els seus correligionaris que s'adherissin al Homenatge, mentres ell mateix deya que n'era contrari per la senzilla rahó de intervenirhi els catalanistes, rahó que no ha convensut á ningú perquè tothom ja 'l comensa á conèixer.

En Lerroux es l'home que si els republicans son flachs ab els seus propòsits, els hi farà ficar una bruixa entre mitj d'ells y'ls desbaratará.

Per de prompte, comensará á publicar un diari, que, com es de suposar, deurá barallarse ab *La Publicidad* perquè á no ser aixís, enteném que no te rahó de republicarse. Y ¿ab qui conta? Si els republicans volen, no compta ab ningú. Te de quedar sol; es á dir, sol, no; sem pre tindrà al seu costat als que 'l paguen, als que 'l manen y l' atissen.

Mentres els republicans tinguin á n'ell al seu costat, no farán may res; quant tindrán un bloc gros pera fer alguna cosa, éll se cuidarà de desferlo cumplint les ordres que li donguin els que governin.

Aixís es, donchs, que, prescindint d'aquest personatge, ara que hi ha la unió de tots els partits polítics pera anar contra l'enemich comú, procurém que 'ls actes de la Solidaritat Catalana pugan portarse á terme, ja que no van á altre fi sinó á implantar l'Autonomia á totes les regions d'Espanya.

Ramón RAMÉNTOL.

La nit en la plaça

A n'en Laureá Dalmau

De tant en tant, quan m'escorcollo la memoria pera donar al cor, el foch bruelador de las impresions passades, que com mes mustigues y velles, mes tenen el dó de ferlo bategar, son tantes les que hi trobo, que ben sovint tinch de ferne una tria pera refruhir les mellors, les mes fondes, les encara forsa viues y palpitants. Y es tan lo que les recordo les meves passades sensacions, que á voltes ja presenteixo els recorts que dançarán dins de ma pensa quan de mi s'hagi allunyat la

jovenesa y jo mateix me la dich la bonaventura dels recorts que tindrè persistents en ma vellesa.

Y la nit en la plaça, la misteriosa, la bella nit senyora de la plaça, es per mi una visió inesborrable y la sento perdurar vivint en mi mateix aquell estre de melangia, aquell ayre de misteris que amara aquell cuadro de cases sempre iguals, sempre mudes, com presidint la professó del temps que may s'acaba.

¡Quantes visions, quants espectres, quantes veus y sospirs y cants han creuhat la gran plaça esvahintse, perdentse enllá de la polsosa carretera que la travessa sigilosa com per no despertar el seu adormiment!

El caminant pressurós y assedegat que la passa en romiatge, hi deu pendrer un dolç anaygament si sent regalimar l'aygua frescal de la font encantada, el captayre que la travessa en les nits del hivern, deu agafarhi un soptat anyorament. endevinant la tebior d'una cambra ó el caliu d'una llar, al ovirar un llum, una claror que's difumeix y es pert darrera unes cortines, deu agafarhi un soptat anyorament!... que va esmunyintse enllá de la polsosa carretera com s'hi perden les visions y les veus y els sospirs y les rialles y el traqueteix dels carros.....

La nit avantsa y la plaça es va adormint.

Y quan totes les llums de les cambres son finides, quan ni una claror traspasa els porticons entreoberts dels balcons y finestres, devalla traspuant els contorns adormits de les fulles dels arbres, la claror blanca de la lluna que s'ha parat dalt del espay pera vetllar un instant el poetich dormir d'aquella plaça, y si encara resta algun petit llumet fent pampallugues dins d'una cambra de malalt, la lluna s'hi atansa piadosa á portarhi una esperança de salut, un suau acaróament que afalaga y rebifa y es allavors quant se senten tremolors de violí y es veu vibrar en el si de la llum que devalla, voliyanes y visions que la fantasía cuyta á dibuixar y á donar vida y forma y es allavors quan dels tons de les coses, dels clars de lluna y dels vels de les ombres, dels silencis y quietuts de lo adormit, dels sorolls de bressol y del plorar d'infants, de les cansons de mare y de les veus de rellotje; en germina y esclata el cuadro hermós de la poesía nocturna y l'armónich concert dels sorolls de la nit y del respirar de fosca.

¡Quantes visions, quantes veus y sospirs y cants han creuhat la gran plaça, esvahintse, perdentse enlla de la polsosa carretera que la travessa sigilosa com per no despertar el seu adormiment!...

M. FONTDEVILA Y CRUIXENT.